

Flärdskrivaren

Archive for 29 juni, 2011

Tre månader senare

[29 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [One comment](#) / [Edit](#)

För några dagar sedan var det tre månader sedan jag fick ta Gazzy till veterinären. Som jag sagt tidigare så kändes det jobbigt de första dagarna av ensamhet, men därefter har det känts bra. Ibland kan det dock var lite jobbigt nattetid när jag tänker på hur dåligt hon mådde sina sista dagar. Då tänker jag också på om hon hade blivit bättre om jag avvaktat ytterligare. Det där *what if*-stunderna är hemska.

Det märkligt var hur väl vi förstod varandra. Lever man så nära varandra under så många år, så framträder också personligheten. Det är den man knyter an till. Och för henne var jag väldigt mycket trygghet. Så fort jag satte mig hoppade hon upp i mitt knä. Så fort jag lade mig, lade hon sig bredvid mig (eller på min rygg). Och för mig var hon också en trygghet. Någon jag skyndade hem till (numera jobbar jag över), någon att ta hand om där jag tvingades anstränga mig och bortse från mina egna krämpor. Hon lyfte mig på så många plan.

Anledningen till att det trots allt inte känns så jobbigt beror på alla minnen. Kanske det låter märkligt, men hon hade humor – en medveten humor. Och tillgivenhet. En villkorslös kärlek, kan man säga. Hon ville vara nära, vara med. Inte av nyfikenhet, utan för att hon ville vara där jag var.

Vad har jag kvar mer än minnen? Det finns fysiska ting kvar som minnen. Som hennes leksaker.

Bloggarkiv

Välj månad ▾

Adminarea

- Administration
- Logga ut
- Inlägg via RSS
- Kommentarer via RSS
- WordPress.org

Place your Footer Content here

Kompis™ (blå tygfisk från IKEA) var hennes absoluta favorit. Varje kväll kl. 19.30 (även andra tider på dygnet) gick hon och hämtade Kompis från annat rum och "jamade" hela vägen till mig där hon släppte Kompis på golvet för att sedan tystna och hoppa upp i mitt knä. Inte lätt för en liten kisse att jama samtidigt som hon bar något av hennes huvuds storlek. Vidare fanns där den lilla tygmusen som hon ibland försökte mörda genom att lägga sig på den och sparka på den med bakbenen. Och så fanns där bollarna (har ännu inte hittat alla) som hon sprang och jagade (och sparkade in under möbler så hon inte kom åt dem). Allt förvarat i hennes matskål som jag låter stå framme. Som ett minne.

Vill jag bli riktigt nostalgisk så har jag sedan många år sparat en del päls. Ibland fick hon hemska tovor som jag fick klippa bort. Så jag har också något av henne. Den mjuka, fina, vita pälsen. Måste säga att det känns lite sjukt i skrivande stund att man sparar päls. Samtidigt så är detta inte första gången. Jag har sparade stjärtfjärdrar från Pippi också (min nymfparakit jag hade när jag gick på mellanstadiet).

Saknaden finns.

Category: [Blogg](#) /

Arbetskadad

[29 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [One comment](#) / [Edit](#)

Vilka program man har igång och vad man har i webbläsaren är väldigt personligt och säger nog en del om användaren. Själv tycker jag att Fältet Favoriter är intressant som finns i Internet Explorer 8 och 9 (fanns det tidigare också?) – jag har IE9.

Intranätet EPiSERVER E-post jobbet Flärdskrivaren Gamla synder Facebook Home Hälsö- och sjukvårdsadmi...

Först och främst har jag en snabblänk till jobbets intranät. Efter jobbet, eller en ledig dag, kan jag inte låta bli att kolla det senaste på intranätet. Nördigt, men där är så otroligt mycket information och jag vill (och behöver) hålla mig uppdaterad. Jag är så otroligt involverad i så många projekt och beslut att jag bara måste få en statusuppdatering i vad som händer.

Andra länken är till jobbets EPiSERVER. En WYSIWYG-applikation, eller hur man ska uttrycka det. Jag ansvarar för två sidor med x antal undersidor. Ibland måste jag akut göra någon ändring eller komplettering av information när jag inte är i tjänst. Särskilt viktigt är det under semestertid då jag är borta alltför länge för att kunna vänta med en uppdatering av intranätet.

Den tredje länken är till jobbmejlen. Skulle jag inte beta av mejlen på min fritid skulle jag drunkna i information. Jag får mejl dygnet runt från jobbet. Jag besvarar mejl dygnet runt.

De tre första länkarna är alltså arbetsrelaterade. Där finns ännu en arbetslänk som jag inte lagt upp som favorit (märkligt nog) där ett projektarbets alla dokument samlas. Eftersom allt ligger på ett intranät så är jag tacksam över att ha fått behörighet att komma åt allt hemifrån. Det behövs verkligen. Där finns massiva klagomål på att man inte får tag i mig – att jag aldrig sitter på mitt och aldrig är nåbar via telefon. Tja, mejlar de kan de få svar när som helst på dygnet. Maxtiden som jag är ifrån datorn är cirka fem timmar. Jag arbetar inte för en 24-timmarsmyndighet, men jag känner mig som en sådan.

Fjärde länken är till min hemsida. Hade jag inte haft den som startsida eller haft den som en snabbblänk, hade jag totalt glömt bort min hemsida och blogg. På detta sätt blir det en påminnelse.

Femte länken är till min tidigare hemsida, som ett arkiv. Jag skulle tappa bort länken om jag inte hade lagt den som en favorit.

Sjätte länken är till Facebook. Förmodligen den sida jag tillbringar mest tid på. Eftersom jag inte mår så bra just nu är farmandet (FarmVille) en bra sysselsättning, som jag i och för sig hållt på med i två år och där jag nu blivit mer aggressiv. Här skördas det för glatta livet och föder upp får och grisar på löpande band. Jag är aktiv på fyra olika farmar, så man kan nog förstå varför jag lägger så mycket tid på Facebook.

Sjunde länken är till universitetet där jag inte längre studerar. Anledningen till att länken finns kvar beror på att jag vill se om de tänker göra något åt mina betyg som inte stämmer och som jag påtalade första gången i januari. Någon typ av rättning eller revidering borde ske. Någon gång. Ännu en kom-ihåg-länk.

Vilka program har jag då igång på min dator? För ovanlighetens skull har jag aldrig startat Spotify i dag, men jag har de andra "standardprogrammen" igång. MailWasher (läser mejlen på mejlservern innan jag hämtar hem mejlen, så jag kan radera spam direkt på mejlservern). Feedreader (jag besöker aldrig bloggar, jag läser bara flödet). Webbbläsaren.

Så vad säger allt detta om mig? Frågan är inte retorisk och jag kan själv inte riktigt dra någon slutsats. Annat än att jag är nördig. Hur nördig är du?

Category: [Blogg](#) /

Klippt

[26 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Ungefär varannan vecka skulle jag behöva klippa mig, men orka! Det blir en gång i månaden istället, omkring lönedagen, en helg. I dag rakade jag ner snutteskägget till stubb. För nu är det sommar! Beviset: Jag fick in *en* fluga i dag (en fluga gör visst sommar!).

Min största skräck är att strömmen ska gå, alternativt klippmaskinen gå sönder. Anledning:

Men det gick bra. Tror jag. Blir rädd för mig själv när jag ser bilden nedan.

Sagt på jobbet.

Jag upptäckte för någon vecka sedan att Onico (nikotinfritt snus från Swedish Match) lagt sina portionspåsar på högkant i dosan. Som en solfjäder i en cirkel. Något chockad sa jag till kollega:

- Har du sett?! Och så visade jag det otroliga. Med tanke på att vanligt portionssnus bara trycks ner i dosan utan finess.
- Ja, jag har sett det, sa kollegan.
- Tror du det är sådant där FAS3? frågade jag.
- Förmodligen.

För att säga något om mitt hälsotillstånd. Under dagen har jag fallit några gånger (mot soffan och säng som tur är) då jag är väldigt ostadig och yr. Dessutom känner jag mig omtöcknad, nästan full men på ett olustigt sätt. Jag förmodar att jag nu fått effekt av mina nya tabletter som har detta som kända biverkningar. Nåja. Det gör mig

åtminstone lite märkvärdig.

Category: [Blogg](#) /

Återgång

[25 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [3 comments](#) / [Edit](#)

Både i torsdags och i dag har jag varit "skrivande sekreterare". En arbetsuppgift jag släppte för cirka tre månader sedan när jag fick nya arbetsuppgifter. Det går inte att jämföra arbetsuppgifterna. Det går inte att säga vilket jag föredrar. Oavsett vad jag gör så behärskar jag jobben, och de sköts utföras. Antingen av mig eller någon annan. Att jag nu tillfälligt återgick till att skriva beror på att jag var snäll och ställde upp när det var kris. Att skriva ingår i min grundprofession, så det är typ kul. Ibland. I förlängningen är det inte så kul, för det är inte särskilt givande eller stimulerande på det personliga planet. Men nödvändigt och viktigt av andra orsaker. Likaså nödvändigt och viktigt är de nya arbetsuppgifter jag har. Och betydligt mer stimulerande, även om man ibland kan tugga fröden och förbanna döljings jävlighet. Precis som när man är "skrivande sekreterare". Nej, det går inte att säga vilket jag föredrar – i slutändan går det på ett ut.

Min förmiddag var väldigt hektisk (typ hjärnblödningsbråttom med allt), för ett sedan lugnade sig. Då pussade jag på ett kompletterat intranät som jag också har ansvar för. Sämt skick in en ansökan om en utbildning där "först till kvinn" gällde. Spännande att se om jag blir antagen (15 platser). En tre dagarsutbildning på internet.

Dessutom är det dags för mig att se över hur jag skötte upp jobbet för i höst. Jag måste börja utbildas och loket är bokad för i stort sett varje vecka året ut. Vi är 6-7 stycken som ska turas om, och jag måste boka in vilka dagar jag ska. Det som tar emot lite är att jag ska utbildas i något jag själv aldrig fått utbildning i. Men jag är tvingad genom den arbetsbeskrivning jag har. Nåja.

Under våren har jag gått på exakt 60 möten. Under hösten har jag omkring 40 möten inplanerade. Varför tänker jag på jobbet så här på midsommardagen? Jo, jag har arbetat i dag. Och måste planera hösten innan jag går på semester. Det är svårt att släppa tankarna på jobben då jag varit i tjänst. Men nu ska jag vara ledig ett slag, och tänka på något annat.

Det är två år sedan jag läste en skönlitterär bok. I dag köpte jag två böcker på Pressbyrån. Känns som en frihet att kunna lägga bort allt med studier och jobb för ett tag.

Förresten – min idiotiska dator trillades inte i dag! Något att vara tacksam över.

Category: [Blogg](#) /

Omstart

[23 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [One comment](#) / [Edit](#)

Mitt förfall har jag nu beskrivit under några dagar, så jag kan väl lika gärna fortsätta på inslagna vägar. Problemet är att förfallet kommit av sig. Förlamningen i högerbenet har släppt till viss del. Visst, jag får fortfarande aktivt lyfta benet med båda mina händer om jag ska få in det typ i bilen. Med väldigt stor ansträngning kunde jag i går lyfta på foten cirka fem centimeter från marknivå. I dag är jag nästan uppe i tjugo centimeter.

Den snöbbö vändningen kän tydlig på att jag inte har ett skov, utan bara ett pseudoskov (gemål symtom återkommer under en snöbbvisit vid infektion i kroppen, trodde inte jag hade någon infektion).

Egentligen kvittar det, det där med förlömnings. Om jag har det eller inte. För jag har fortfarande öxi och spasticitet i benen, vilket gör att bensen ändå är påverkad. Det enda positiva är att jag delvis fått bort ett av tre pågående "bensymtom". Och ny medicin fungerar fortfarande bra utan biverkning.

Skulle man säga något negativt, så får det bli omgående jobbet. Nej, inte jobbet i sig. Men arbetsdatorn! I går kraschade datorn fem gånger. Omstart tar femton minuter (jag har kollat) per gång. Och det händer dagligen, så även i dag. Det är lite mystiskt. Jag får i princip en ny dator varje år (rättelse: jag stjal en ny dator på jobbet en gång per år) då alla min datorer börjar krascha efter ett år. Teknikerna har aldrig kommit på varför jag råkar ut för detta. Inte ens om de omformaterar en dator fungerar det. Bara ny dator fixar de okända problemen. En teori som jag själv har är att jag har för lite prestend. För det enda som skiljer mellan mig och de övriga 15 000 anställda hos min arbetsgivare, är att jag tungt specialprogram installerade. Men teknikerna säger att det inte är problemet. Det jobbigaste problemet är att när min dator kraschar kän jag inte låna någon annans dator. För de saknar de program jag behöver. Just nu riktar jag min misstänker mot Adobe Creator 9 pro. Mejlar jag en pdf-fil kraschar datorn. I dag behövde jag inte göra något illa – plötsligt startade datorn om av sig själv utan förvarning.

Det är fruktansvärt irriterande att sitta två av åtta arbetstimmar per dag och titta på en dator som startar om. Och under den tiden kan jag inte utföra något arbete vilket sover. Och teknikerna har slutat bry sig om min felanmälan.

Category: [Blogg](#) /

Helt okej

[22 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Den första tabletten av den nya medicinen* intogs i morse utan missöden. Jag blev inte yr, somnade inte, blev inte aggressiv och begick inte självmord. Hoppas jag slipper övriga biverkningar också.

Nu tar jag två läkemedel där kända biverkningar är enorxi. Alltså – är det verksamma substanser jag får eller är det placebo? Jag är fortfarande fet.

Dagens status: Fördömd höger ben. Helt okej om det inte blir värre än så här. Det enda jag skulle kunna tänka mig är att anställa en personlig strumppadräger.

* Gabapentin, epilepsimedicin som också ska hjälpa mot neurogen smärta.

Category: [Blogg](#) /

Fet och lit

[21 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Ingen kan se att någon har multipel skleros. Det är en upplysning man själv måste stå för. Vinglighet och sluddrigt tal kan lika gärna bero på att man är speckad. Rullstolen kan bero på en ryggmärgsskada efter en trafikolycka. Och så vidare.

De flesta med ms har erfarenhet av ett visst utsätt för fördomar eller ogenomtänkt kommentarer. Till exempel det där med vinglighet och berusning. Omgivningen kan ibland vara väldigt fördömande. Inte många verkligt kunna tro på att man kan se fullt frisk ut med ms för ett plötsligt få något märkligt symptom, som efter en tid kanske försvinner. Då gör man bara sig till. Försöker få uppmärksamhet. Spelar på en offerroll.

Det jag själv oftast får höra är att illa min besvär inte alls beror på ms, utan på att jag är fet och lat. Kryckan beror tydligen på att jag är så fet att jag knäppt kan gå. Färd- och hemtjänst beror på att jag är extremt lat (på grund av fetmen?). När jag hade nystagmus (ofrivilliga ögonrörelser) för två år sedan undrade de lite hur jag kunde fejka det. Ja, jag har till och med fått höra i sjukhuskorridoren att jag inbillar mig min ms – där jag sitter med kortisondropp i örmnen.

Skovet jag kommit in i är inte ett lek med. Jag håller skett men säker på att bli förlamad. Det är inget jag oroar mig över, jag har varit med om det två gånger tidigare. Jag kan inte göra så mycket åt det, så varför då oroas sig? Antigen blir jag sängliggande eller hamnar i rullstol. Eller så fortsätter jag att gå på min förlamade ben (som inte blir släppa, de låser sig så jag kan gå på muskelstyrkan). Kanske det är för alltid. Kanske det vänder. I morgon. Eller om två år. Ingen vet.

De omedelbara problem jag ställs inför när benen blir förlamade är: Jag orkar inte stå i duschen. Jag orkar inte stå i köket. Jag kan inte hålla bänken mer än någon minut. Kryckor är nödvändigt. Jag får inte på mig strumpor eller skor. Dessutom börjar jag bli svag i örmnen också (ännu inte påverkat motoriken i händer, för då kan jag inte skriva).

Allt blir en fysisk kamp. Då är det inte så kul att mötas av föraktfull blickar eller kommentarer. De finns där ju alltid ändå, men just nu är det bara tröttsamt. Jag är fet och pjoskig, skyller på ms. Jag ser att det är så man tänker.

I dag ringde jag kommunen för att få hjälp. För någon hjälp av sjukvården får jag inte. Fick först bästa tid hos kommunen om två veckor. Jag behöver mer hjälpmedel i min vardag för att klara mig själv hemma. Två veckor... och jag blir bara sämre.

Category: [Blogg](#) /

Hälsoprofil

[20 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Det är väl lika bra att jag fortsätter på inslagna väg och beskriver mitt mående.

Äntligen har jag fått tag i det där receptet jag blev lovad i fredags! Men jag har fått ett skov och kan knäppt lyfta benen. Eller, jag kan inte lyfta benen. Jag kan hysa mig fram och funderade en stund i morse om jag skulle uppgradera kryckan till två kryckor. Vilket jag inte gjorde, för två kryckor skapar andra hinder. Som fria händer.

Jag har önmålt min försämring, men det är inget man bryr sig om. Vilket inte är förvånande. Andra får sjukskrivningar, extrainsatta behandlingar och så vidare, men inte jag. Som bekant är jag pörr eftersom jag ställer krav och skriver brev till chefer. Jämfälld vård, myss! Det man vill ha i utbyte för vård är foglighet och tacksamhet för smulor. Sånt accepterar jag inte. Samtidigt sträffar det sig då och man i praktiken blir portad.

Egentligen borde jag kanske inte skrivit det här, för trots allt så är det min subjektiva uppfattning av hela situationen.

Nåja Jäg har åtminstone dragit in resterande möten före semestern. En månad kvar.

Category: [Blogg](#) /

Stå tusen pport

[19 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [One comment](#) / [Edit](#)

Helgen har varit väldigt jobbig. Förutom smärtproblem i tiken där jag aldrig fick den utlovade hjälpen i fredags, så verkar jag även rent allmänt ha hamnat i ett skov. Benen hänger inte riktigt med, de slänger väldigt när jag går och det är svårt att hålla bollen. Dessutom är jag så fruktansvärt trött. Svimfärdigt trött. Jag vet inte riktigt om jag känner igen tröttheten som ms-relaterad, delvis kanske. Istället tror jag att jag överanstängt mig.

Den stora frågan för mig är hur jag ska motverka kroppens protester. Hur drar jag ner på tåkten? Vilka medel har jag till mitt förfogande? Någon hjälp från sjukvården räknar jag inte med av naturliga skäl (som stövs erfarenhet). Hur backar jag jobbet till en acceptabel nivå av belastning? Det sistnämnda är en nödvändighet, men jag vet inte riktigt hur jag ska sälla. Jag är för involverad i allt. Där finns nog inga projekt jag kan hoppa av. Med tanke på att semestern snart är här räcker det kanske med att exkludera alla möten. Då behöver jag inte belastas benen med ett försök till mig fram och tillbaka. Och beroende på hur mitt fysiska tillstånd utvecklas under sommaren, får jag se vilka åtgärder jag kan gå vidare med i höst. Kanske jag orkar med alla möten i höst igen, för alla är redan inbokade och det är färre jämfört med under våren. I vår har jag haft drygt 50 möten. I höst har jag bara 35.

Störst av allt är besvikelsen över att vara övergiven av sjukvården. Jag ber bara om hjälp när det är befogat. Just nu är det befogat. Anledningen till att man inte bryr sig om mig säger man bero på nedskärningarna och resursbristen. Skitsnack! Vi har samma arbetsgivare. Jag befinner mig i organisationen och vet hur den fungerar. Resurserna finns, men vet inte att fördela dem rätt. Jag tror inte att man vill, för det är bara att brister existerar. Då kan man hävda att man behöver mer pengar av politikerna, men det fungerar inte så. Chefers försök att utpressa politiker går enbart ut över person och patienter.

Vad mer kan man säga?

Category: [Blogg](#) /

Tänk sig! Som det kan bli...

[17 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Det blev riktigt otäckt i morse. Äh, jag tar det från början.

För för en vecka sedan, det vill säga förra fredagen, hade jag en fruktansvärd arbetsdag trots att jag slutade vid lunch. Och jag hann inte lunch. Eller middag. Istället slocknade jag totalt hemkommen. Några timmar senare vaknade jag med de smärtor jag nu haft under hela veckan. Neurogena hudsmärtor.

Trots detta har jag jobbat på och lidit i tysthet. Ingen på jobbet har vetat om hur besvärligt jag haft det. Det har varit konstant och jag har dagligen försökt komma i kontakt med min mottagning. Utan framgång. Den dagliga telefontiden är två timmar har nu under sommaren krympt till endast 30 minuter, och det har varit upptaget.

Tyvärr finns inga alternativ, kommer man inte fram på telefontiden finns inga andra möjligheter att få hjälp.

Efter jobbet i går trodde jag att jag skulle svimma. Sög, mätt, fruktansvärt smärtpåverkad. Först när jag skulle åka till jobbet i morse slog det mig att jag kanske borde sjukskriva mig. Men dels var bilen beställd och på väg, och dels så behövde jag närvara vid ett viktigt arbetsmöte (och först efter mötet kom jag också på att där inte finns viktiga möten – man missar inget, man får ett protokoll).

Det riktigt otäck var annars när jag satte i bilen till jobbet i morse. Jag fick en panikångestattack. Dels är jag stressad av hela situationen med att inte komma i kontakt med sjukvården, dels så var jag så pass smärtpåverkad. Men jag bet ihop. Jag hade ett möte att närvara vid.

Samtidigt som mötet höll på, pågick den där dagliga telefontiden. Ja, möte och telefontid skulle stötta samtidigt. Jag satte på mötet med min telefon och ringde. Trodde väl aldrig att jag skulle komma fram, men jag var den första som kom fram på telefontiden. Lyckad! Enligt min telefons historik har jag ringt på telefontiden cirka 105 gånger under veckan.

Beskedet jag fick var att jag skulle få mitt efterlängtna recept. Någon gång vid 12-tiden skulle receptet finnas på apoteket. Och jag fick lämna mitt mobilnummer eftersom man skulle meddela 1) när receptet var insänt, eller 2) om doktorn inte ville skriva ut något recept.

Hel dagen har jag väntat utan att någon ringt. Precis innan apoteket stängde för kvällen var jag inom för att efterhöra om mitt recept. Nej, där finns inget.

Jag är så otroligt besviken. I en hel vecka jag och min mottagningen innan man kommer fram. Sedan lovade något som de inte kan uppfylla. Och nu är den händelselösa helgen här. Då inget händer och jag inte kan kontakta någon. Det enda jag kan hoppas på är att smärtan inte är så påträngande när jag nu får och kan vila. Och sjukskriven? Det vägrar jag. Sämt har jag inte tid med. Verkligen inte tid med.

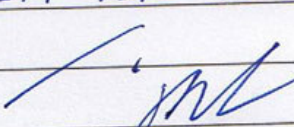
Tyvärr får jag väl inte teckna en privat sjukförsäkring, men det hade varit guld värt. Om inte annat så har jag nu fått ännu ett argument till att lämna Göteborg.

Category: [Blogg](#) /

Händskrift

[15 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [2 comments](#) / [Edit](#)

PLÖTSLIGT FICK JAG SÅDAN
 LUST ATT SKRIVA FÖR HAND.
 SYND ATT JAG INTE HAR
 DAGOT ATT SKRIVA OM.
 I DAG HAR JAG VARIT LEDIG
 OCH SOV FRAM TILL 14.30.
 PIGGARE? LJJA, KUNNAPAST.
 I MORNING ÄR DET ÅTER EN
 ARBETSDAG. PÅ PROGRAMMET
 FINNS NÅ MOTEL Å TRE
 TIMMAR. FÖRHOPPNINGSVIS KAN
 JAG EFTER JOBBET ÅKA TILL
 POSTUTLÄMNINGEN. VÄNTAR PÅ
 ETT PAKET. FEM STOCKAR
 SNUS!

Category: [Blogg](#) /

Dravelinlägg

[14 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Tror minsann att jag bara ska skriva det som faller mig in.

Den där hudsmärtan jag känner sitter i huvudet. Känselförnimmelserna är störda och hjärnan tolkar det som smärta. Om det nu är neurogen smärta relaterad till ms. Jag kan inte vara säker. Det är så lätt att hänvisa alla besvär till ms-relaterat. Jag har försökt palpera på mig själv för att se att det inte är smärta från några inre organ jag känner, men jag tror inte det. Utan en läkarundersökning känner jag oro, men kan inte göra så mycket åt det. I dag ringde jag neurologen 95 gånger under trettio minuter, men möttes bara av upptagetton. Tills de stängde av telefonen under pågående telefondit trots att telefonen endast varit igång 33 av 60 minuter. De gör allt för att göra sig oanträffbara. Så nu skiter jag i dem. Jag får ha ont. Jag bryr mig inte om det skulle vara något annat än ms-relaterat. Jag orkar helt enkelt inte att jaga kontakter.

Trots allt är det om några veckor dags för min årliga läkarkontroll. Den som jag inte fått på två år. Som enligt riktlinjerna heter ska ske minst två gånger per år eftersom jag har ett potentiellt farligt läkemedel (mina sprutor med 50 kända biverkningar inkl.

cancer). Men jag vet att det inte bryr sig. Jag har till och med fått brev hem från en doktor att jag är väldigt besvärlig (ställer krav på tillgänglighet) och att man egentligen för göra magnetröntgen på mig för att se om min ms progredierat, men att jag inte värd utredning eller behandling.

Men är jag sämre i min ms? Bortsett från nuvarande smärtproblematik, så anser jag inte det. Jag har försämrats i mitt allmäntillstånd, men det tror jag beror mycket på tuffar arbetsuppgifter samt att min schemalagda arbetstid med helgarbete försvunnit. I praktiken jobbar fler timmar och fler dagar per vecka nu. Lunch på jobbet har alltid varit lagad mat, men jag hinner inte utan har ett par sveltiga smörgåsar i väskan som skulle varit frukost men som blir lunch istället. För lite vila, dålig kosthållning, en grundsjukdom, tufft jobb med övertid samt en medicinering som förmodligen inte är optimal. Inte konstigt att jag inte mår bra.

För en dag återgår jag till min schemalagda arbetstid med helgtjänstgöring. Ingen var beredd att jobba midsommarafton, så jag ställer upp. Av välvillig dumhet erbjöd jag mig. För det innebär att jag måste offra en arbetsdag mitt i veckan för att göra ett annat jobb en helgdag. Min tid är verkligen dyrbar. Just nu har jag en lista på ungefär 100 punkter med högprioriterade saker jag måste utföra senast förra veckan på jobbet. Ingen verkar vara avundsjuk på mig (förutom på lönen som säkert är ett par hundra mer än andras).

Som vanligt händer det så mycket omkring mig och som jag inte kan skriva om. Det finns många konflikter kring mig och där risken finns att jag dras in i dem. En kommentar jag fick var "passa dig för den människan, trubbel, du kommer att ångra dig". Som om jag brydde mig. Jag omger mig av problematiska och besvärliga människor. Det påverkar mig aldrig, för jag kan mycket vänligt och bestämt sätta gränser. Jag kan inte ödsla energi på att argumentera eller medla. Dock försöker jag vara objektiv, för någon måste ju vara det.

Timmen är sen och jag borde lägga mig. Om jag hade varit "sovfärdig". Trött, visst. Men morgonens knarktablett gör att jag inte har den fysiska förmågan att sova oavsett hur trött jag är. Vilken tur att jag har köpt hem sex dvd-filmer. Jag brukar samla på dvd-filmer sommartid, för jag vet att jag då inte brukar kunna sova – oavsett knarktablett eller ej. Jag håller på att se en film, men jag minns inte vad den heter. Innan jag ens sett den slut, så tror jag att den hamnar på topp 3 över bästa filmerna. Inget mästerverk, men ger ändå en tankeställare. Förresten – imdb.com: [Wanted](#). Bäst jag fortsätter titta.

Category: [Blogg](#) /

I jämförelse

[13 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Nu har jag provat WordPress en tid som mitt nya bloggskript. Det betyder att jag också kan jämföra det med det tidigare skript jag hade under många år – b2evolution. Mitt omdöme:

WordPress:

Ologisk struktur i *backoffice*. Dåligt översatt. Många och fula *themes*. Svårmodifierat. Inställningarna ändrar sig själva. Massor av skräpkommentarer trots senaste WP-versionen. Svårt att göra manuella inställningar när man bygger i SQL-databasen, omöjligt att ftp:a upp på servern utan att webbhotellet hjälper till. Otroligt stort och tungt skript.

b2evolution:

Logisk struktur i *backoffice*. Ingen översättning senaste versionerna. Få men snygga themes. Lätt att modifiera i php-filerna. Aldrig några skräpkommentarer i senaste b2-versionen. Enkel SQL-databas som enkelt skapar tabeller där man också enkelt kan göra manuella inställningar, behöver inte ta hjälp av webbhotellet. Få php-filer som styr bloggans alla funktioner utan att man behöver leta igenom alla filer.

Jag hade helt enkelt gått på myten om att WordPress skulle vara något bra bara för att det är populärt. Kanske jag borde anat oråd av att det finns en svensk WP-hjälpssida. Och med tanke på vad [jag skrev 2008](#).

Jo, jag ångrar att jag gick över till WP. Samtidigt är det tacksamt att jag hemma kan sitta och svära över funktionsbristerna. Det underlättar att testa hemma innan jag på jobbet ska göra samma sak. Ja, jag har en blogg på jobbet intranät och tyvärr har man inget val där. Det är WP som gäller (engelsk version). Något avtal gör att WP tillhandahålls och enbart nås via intranätet (listas inte i sökmotorer, man kan inte ens gå in på dessa bloggar om man inte är uppkopplad mot intranätet). Nu vill jag inte påstå att jag bloggar på jobbet (många gör det), utan jag har bloggen som en nyhetskanal inlänkat på en annan intranätsida jag ansvarar för. I dag upptäckte jag att det inte går att länka internt (till andra sidor på intranätet) i min jobb blogg. Märkligt. Och ändå inte. Det är ju WordPress.

När jag började med min WP-blogg skrev jag att det inte kom att bli lika frekventa inlägg som tidigare, att jag bara skulle skriva av lust och inte av (dagligt) tvång. Stryk det. Jag har aldrig lust. Eller tid. Jag har inte ens tid att jobba ideellt om kvällarna. Och universitetet är historia. I två månader har jag haft nya arbetsuppgifter som suger musten ur mig. Jag ligger inte ens sömlös om nätterna och tänker på jobbet. Just det saknar jag, för det innebär att jag aldrig har tid att bearbeta det jag varit med om under dagarna. Än mindre då att blogga om det.

Så varför skaffade jag en WP-blogg?! Jag borde ju gjort det enda rätta och slutat blogga helt och sluppit alla besvär. För något jag ändå inte har tid eller lust för. Nåja. Kanske semestern råder bot på det? Men jag vet inte när jag har semester. Jag har inte tid att hålla koll eller göra någon nedräkning.

Category: [Blogg](#) /

Smärtsamma uppvaknanden

[11 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [One comment](#) / [Edit](#)

Väldigt tidigt i morse väckte jag mig själv genom att [prata i sömnen](#). Jag kallade och lockade på kissen att komma och lägga sig. Min reaktion av att vakna på det här sättet var mest med förvåning. Men känslan som stannade kvar hos mig var att hon faktiskt var närvarande. Ibland är gränslandet mellan dröm och verklighet väldigt behaglig. Mer trösterikt än ledsamt.

Det är inte bara i sömnen jag ropar efter kisse. När (snarare om) jag sitter och tittar på tv blir jag lite distraherad av tv:n samtidigt som jag halvt om halvt noterar att det inte ligger en kisse i mitt knä, och börjar titta efter [kisserumpan](#) och ibland kalla efter henne. Man blir lite skakad när man inser att det inte längre finns någon kisse att kalla på.

För att återgå till varför jag pratat i sömnen. Jag är så offantligt trött. Tydligen kan det vara ett skäl. Att den varmare årstiden nu också är här gör sitt till. Sedan i går kväll

har jag ett nygammalt ms-symtom i form av [neurogen hudsmärta](#) på bålens högra fram- och baksida. Det begränsar mig väldigt och gör mig ännu tröttare. Jag har tidigare haft denna form av smärta på underbenen och fötterna. Under fem år kunde jag inte ha ett täcke över benen, innan symtomet försvann. Frågan är hur länge jag nu ska ha denna nya smärta som inte går att medicinera bort. Jo, jag tror att detta har med den varmare årstiden att göra. Citat från sidan jag länkat till:

[...] nästan alltid har en förändrad känsel för temperatur och smärta. Det tycks vara så att om de nervbanor som har till uppgift att föra temperatur och smärtimpulser genom centrala nervsystemet drabbas av sjukdom eller skada, så kan denna typ av nervsmärta uppstå.

Coolt! Kroppen är ett märkligt organ. Jag imponeras utav alla märkliga ting som kroppen kan ge upphov till. Men ont gör det. Rejält.

Category: [Blogg](#) /

Kr  ppsligt ( )behag

[8 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / Kommentering avstängd / [Edit](#)

Det  r väldigt dubbelt. Arbetar jag, så vill jag bara fortsätta.  r jag ledig, så vill jag aldrig mer jobba. Så även om det var skönt med sex dagars ledighet, så kändes det också väldigt välgörande att åter vara tillbaka på jobbet i dag. Det enda jag kan klaga på  r att Sk neresan var en överansträngning som g r att jag fått väldigt svårt med balansen. Man skulle kunna tro att jag deltagit i champagnefrukost dagligen sedan förra veckan.

Något jag inte begriper riktigt  r varför jag alltid jobbar över? Kommer först, g r sist, ett par timmar plus varje dag*. Eller, nog begriper jag. Jag orkar helt enkelt inte att ringa fl rdtj nsten. Alltså f r jag snällt sitta där jag sitter tills jag blir färdig till att ringa. Jag saknar tiden då jag bokade mina resor på nätet, men någon bugg som de inte kan l sa g r att jag, och bara jag, inte kan boka resorna på nätet. En vacker dag, när jag orkar, ska jag ringa och fråga om buggen snart  r fixad. Buggen uppstod i september förra året.

Dagens glada nyhet rör min tvättmaskin som sedan några veckor st r på verkstad. Kostnaden för att få den lagad  r 5 000 kr. Det är billigare att köpa ny. Men jag ringde försäkringsbolaget – och chock! – fick veta att de betalar mig 4 200 kr. Då kan det vara värt att få maskinen lagad trots att den på 3    r gått s nder två gånger (med totalt fyra olika fel – hittills). F r jag känner inte riktigt för att betala för detta måndagsexemplar, men  r det inte mer än 800 kr så kan det vara värt det. Det betyder att jag istället kan lägga min förmögenhet på 1) ny soffa, 2) nya glasögon och 3) ny tv. Okej, förmögenheten räcker kanske inte, och jag är inte redo att sälja min kropp. Men jag kan hyra ut den i andra hand. Frågan är bara om min kropp är avdragsgill enligt RUT eller ROT?

* Plus ena dan, minus andra – det jämnar ut sig, tack och lov.

Category: [Blogg](#) /

Landskapskampen

[5 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [One comment](#) / [Edit](#)

Nu är jag hemma igen (i Göteborg). Efter att ha varit hemma (i Skåne).

Under fyra dygn har jag besökt ömma modern för första gången på fem år och fyra månader. Jag har inte varit nere i Skåne sedan jag begravde min far i februari 2006 (men har fortfarande aldrig besökt minneslunden, får bli en annan gång, tror inte han sticker därifrån). Så här går det när man inte får tag i kattvakt samtidigt som man har en dålig liten kisse. Det har nu gått drygt två månader sedan jag tog bort henne, så nu var det fritt fram att åka hem. Om inte annat så för att gå igenom ett dödsbo.

Jag vet faktiskt inte om jag bör eller vill flytta tillbaka till Skåne. Det har sin tjustring att komma hem till Skåne, åtminstone när man ser alla bekanta miljöer. Men det fanns ju också en orsak till att jag en gång flyttade därifrån. Det får jag inte glömma.

Moderns trädgård var uppskattad. Jag förmodar att fotot ovan föreställer en liten harunge. Trots alla fritt strövande vilda djur så vill jag inte påstå att det var på landet. Även om där doftade både kogödsel och svinträck. Men vad har man att förvänta när hela samhället är omringat av åkrar?

Det har varit väldigt lata dagar där jag mest suttit ute i trädgården. Under lördagskvällen tog vi en runda inne i stan (Kristianstad) då jag ville se hur mycket som ändrats sedan jag senast var där (hm, typ tio år sedan). Det som förvånade mig mest var hur liten stan är. Hur snabbt och enkelt man går över hela centrum. När jag går mellan de olika enheterna på jobbet går jag betydligt längre. Skillnaden är att Kristianstad åtminstone har en platt terräng, vilket är ganska naturligt med tanke på att hela stan är byggd på en sjöbotten. Göteborg är inte särskilt handikappsanpassat – för mycket berggrund skjuter upp lite här och där.

Nu har jag släpat ner min minidator till Skåne och dumpat datorn där. Jag tror att jag har tillräckligt med datorer hemma. Och tanken är att jag nu ska åka lite oftare ner till Skåne och då kan där lika gärna finnas en dator. Känns onödigt att släpa på den även om den är liten och inte väger så mycket.

Jag hann inte gå igenom så mycket dödsbo, men lite. För min del är det väldigt enkelt, för jag vill inte behålla något alls. Det är väl mest för sakens skull som jag måste titta på allt, peka på allt, och säga "gör av med".

Men det är märkligt att finna saker som är mina i ett dödsbo (okej, hela dödsboet är ju mitt rent juridiskt). Leksaker som är mer än 30 år gamla. Kanske något att lägga ut på Blocket/Tradera?

Nej, jag är inte nostalgisk. Numera är jag inne på att det inte finns något för mig värdefullt att behålla. Saker är en belastning. Öh, tycker jag känner igen det? □h, jag förklarade det den 21 maj – [Saker och ting](#).

Lika skönt som det var att få komma hem till Skåne en runda, var det att få komma hem till Göteborg. Det känns också extra gott att långhelgen bjuder på ytterligare två fridagar. Jag behöver vila efter att ha vilat upp mig på annan ort. Under sensommaren/hösten åker jag ner igen, och kanske jag då hinner träffa lite känt folk också. Kanske ett besök på gamla arbetsplatsen?

Category: [Blogg](#) /

Se människan!

[1 juni, 2011](#) / [Jontas](#) / [One comment](#) / [Edit](#)

Vy från mitt sovrumsfönster:

Ur grönskan på torget skjuter en regnbågsflagga upp. Jag har väldigt svårt att säga vad jag egentligen tycker om det. Är den vacker? Nja. Nä. Det ser så barnaktigt ut, som en leksaksflagga. Däremot gillar jag det den symboliserar i form av tolerans. Med alla frireligiösa grupperingar och nynazister som finns i Västsverige, är det lite kaxigt att smycka hela Göteborg med regnbågsflaggor. Mitt torg just i dag fått flaggan visar på startskottet för den [hbtq-festival](#) som drar igång med start just i dag.

Däremot är jag väldigt tveksam till själva festivalen. Det är inte riktigt Pride. Jo, ett festivaltåg ska gå, men den är inte stor eller lika utstuderad och skränig som i t.ex. Stockholm. Istället är det en seminariefestival. Många djupa diskussioner som mer är en envägskommunikation från politiker och fackligt håll. Jag har läst kritiken och instämmer. Det är en inhuman tolerans som förespråkas. Den där man vill skydda och tycka synd om alla bögar och flator. "Acceptera att de inte är lika normala som oss heterosexuella", typ. Där förespråkas en åtskillnad. Istället för likheter framhåller man rätten till att vara andra klassens människa (d.v.s. HBT).

Det är lite finkultur och storebrorsmentalitet över festivalen. Det är mer en byråkraternas sammankomst än en fest med spännande happenings. Initiativet har förflyttats lite och frågan är om inte politikerna bara försöker vara PK och fiska röster. Det andas inte folkfest över festivalen.

Men jag kan ha fel...

Category: [Blogg](#) /